

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 9:
NÚI “BẠCH TUỜNG”

Kỳ 1:

-1-

Long, người dẫn đường cho Lê Hà là một người rất ít nói. Trên suốt đoạn đường từ thị trấn Cột vào đến Sơn Động, anh lặng lẽ đi bên cô và chỉ trả lời khi cô hỏi. Theo nhận xét riêng của mình, Lê Hà thấy rằng người dẫn đường này cũng không thông thạo đường đất ở đây hơn cô. Nhưng đi với anh, cô vẫn cảm thấy yên tâm. Trong ánh mắt bình thản của Long luôn luôn toát lên một sự trầm tĩnh đáng tin cậy.

Khoảng 11 giờ trưa, họ đã đến nơi. Chỉ chưa đầy một tháng trôi qua mà cảnh vật ở đây đã thay đổi đến mức không nhận ra nữa. Điều mới mẻ trước tiên là ở ngay dưới chân dốc, nơi dẫn vào thung lũng Vàng đã xuất hiện một trạm gác. Đó là một căn nhà nhỏ ba gian, mái và vách đều lợp tạm bằng cỏ tranh. Trong trạm có một chiến sĩ công an đang ngồi sau chiếc bàn nhỏ. Đó là thượng sĩ Hiền.

Khi biết Lê Hà là phóng viên và Long là người dẫn đường cho cô, Hiền nói giọng không giấu nổi lo lắng:

-Tình hình khá căng đấy! Các đồng chí có cần người đi theo không?

Lê Hà chưa kịp trả lời, Long đã nói thay cho cô:

-Cảm ơn anh! Hiện tại, cứ mặc chúng tôi. Nếu có khó khăn, chúng tôi sẽ xin nhờ các anh.

Hiện gật đầu:

-Vậy cũng được.

Trước khi hai người đi vào khu vực của đội trồng rừng số 10, Hiện dặn thêm:

-Nếu định nghỉ đêm, các đồng chí phải quay lại đây nhé. Tuyệt đối không được ở lại trong đó.

Hai người gật đầu cảm ơn Hiện và đi tiếp. Một phút sau, họ đã lên đến quả đồi, nơi trước đây là khu nhà của đội 10. Vừa đến nơi, những điều nhìn thấy đã khiến Lê Hà đứng sững lại vì kinh ngạc!

Không còn nữa những mái lá bình yên ẩn mình dưới màu xanh sum xuê của những cây ăn quả lưu niên. Khung cảnh bình yên trước đây đã hoàn toàn bị xáo trộn. Từ trên lưng đồi, kéo dài xuống đến bờ sông Hoàng là những hố đào đỏ trông giống như những vết lở loét gớm ghiếc. Bên những hố đào ấy, hàng trăm con người lao xao qua lại với những ba lô, sọt đựng đất, với những xẻng cuốc và máng đãi vàng. Những cây ăn quả xanh tươi bị xén đứt rễ, nay rũ xuống héo hắt. Những thân cây, cành cây bị bẻ, bị chặt phá nằm ngổn ngang khắp nơi. Dãy nhà của anh chị em công nhân vẫn còn nhưng không còn cái vẻ bình yên, đầm ấm hôm nào. Không còn thấy bóng dáng của những đàn gà lục cục đi kiếm mồi, những con lợn cọ mình vào gốc cây hay đàn vịt vỗ cánh ào ào chạy ra bờ sông. Thay vào đó là những âm thanh thô bạo hơn: Tiếng người cười nói, tiếng hát lè nhè, tục tĩu, tiếng xẻng cuốc bổ vào lòng đất, tiếng những bước chân rậm rịch không ngớt. Cuộc sống yên bình đã chết ở nơi đây, thay vào đó là những âm thanh ồn ào, quái đản của một lối sống man rợ luôn luôn tỏa ra cái không khí gấp gáp, quái đản và tràn đầy dục vọng.

Lê Hà đứng lặng trước những cảnh ấy. Bên cạnh cô, Long cũng đang cắn chặt môi như cố nén một điều gì đó từ bên trong. Có lúc anh quay sang định nói với Lê Hà một câu gì đó nhưng lại chột im lặng. Tuy vậy, trong đôi mắt của anh, Lê Hà vẫn nhận thấy những tia sáng thật lạ lùng. Những tia sáng ấy như động viên, như thúc giục cô bằng một sự đồng cảm sâu sắc. Mãi sau

này, khi đã hiểu hết về Long, Lê Hà mới biết rằng những cảm giác của mình là hoàn toàn đúng.

Sau một lúc quan sát, Lê Hà lấy ra chiếc máy ảnh mà cô đã mang theo và bắt đầu chụp. Cô chụp lại tất cả những cảnh hỗn loạn xung quanh mình. Mải mê với công việc, Lê Hà không biết rằng nhiều người đang đào đãi vàng đã dừng tay lại nhìn cô. Một vài kẻ trong số đó đã chạy đến một căn lều lớn căng bằng vải bạt kín mít nằm ở giữa đỉnh đồi.

Một lát sau, từ trong căn lều đó, một gã trạc hơn 40 tuổi, dáng thấp béo bước ra. Đó là Phúc. Hắn xăm xăm đi thẳng tới trước mặt Lê Hà và Long rồi đưa tay ra chặn ống kính máy ảnh. Hắn hét lên:

-Chụp cái gì! Cút ngay không ông đập vỡ máy bây giờ!

Bằng một phản xạ nghề nghiệp, Lê Hà nhanh tay bấm máy ghi lại khuôn mặt đằng đằng sát khí của Phúc. Sau đó, cô bình tĩnh hỏi lại:

-Anh là ai, có quyền gì mà cấm tôi?

Phúc trợn mắt:

-Hỏi cái mả bà chúng mày đây à? Tao có quyền. Cút ngay!

Thái độ thô lỗ ấy chỉ làm cho Lê Hà lạnh lùng hơn. Cô nói:

-Tôi là nhà báo. Tôi có đủ tư cách chụp ảnh ở khu vực này!

Phúc nhăn nhó:

-Nhà báo cũng cút. Chúng ông đêch cần nhà báo! Tao cho chúng mày một phút. Nếu không cút, đừng có trách tao ác!

Long vẫn im lặng chứng kiến cuộc đối thoại ấy. Bây giờ anh mới nhỏ nhẹ lên tiếng:

-Anh đe dọa chúng tôi đây à?

Phúc gầm lên. Bằng một bước nhảy, hắn đã đến trước mặt Long:

-Mày tưởng ông dọa suông hả? Này, thì thách này.

Miệng nói, Phúc vung cả hai tay giáng thẳng hai nắm đấm vào mặt Long nhưng anh đã nghiêng người né tránh làm hắn mất đà, loạng choạng. Một số

kẻ đào vàng đang đứng xung quanh cười rộ lên. Lê Hà vội vã chạy tới đứng chắn trước mặt Phúc đang như phát điên vì đánh hụt. Cô quát lên:

-Anh không có quyền đánh người!

Hình dáng nhỏ nhắn của Lê Hà đứng trước Phúc làm những người xung quanh im bật vì hồi hộp. Chắc chắn là cô gái mảnh khảnh ấy không thể chịu nổi một cái tát của con thú dữ này. Nhưng Phúc không ra tay ngay. Hắn nghiêng răng chỉ vào mặt cô:

-Đàn bà, dẹp sang một bên!

Lê Hà vẫn đứng nguyên ở vị trí của mình:

-Chúng tôi không làm gì đến anh. Anh không có quyền!

-A! Lý sự hả!

Phúc quát lên và nghiêng răng vung tay. Nhưng từ phía sau, Long đã kéo Lê Hà bật lùi lại. Phúc lại đánh hụt. Hắn không còn giữ được bình tĩnh nữa. Vừa gầm lên như một con thú, hắn nhảy xổ vào hai người.

Sự nhũn nhặn của Long đến đây cũng chấm dứt. Anh như đã biến đổi thành một con người hoàn toàn khác. Vẻ hiền lành đã được thay bằng một thái độ quyết liệt. Không thềm né tránh như ban nãy, anh cũng nhảy bổ vào Phúc.

Sự thay đổi ấy của Long làm cho Phúc bị bất ngờ. Có thể thấy là hắn hơi chững lại. Nhưng không kịp nữa. Hắn đã đi quá xa và không kịp dừng lại. Bởi vậy, giống như con trâu mộng, hắn nhắm mắt lao bừa vào đối thủ với hai nắm đấm to tướng như hai quả tạ.

Hai người lao thẳng vào nhau. Phúc nghiêng răng giáng thẳng cả hai nắm đấm vào mặt chàng trai. Một thoáng né tránh rất nhanh và Long luôn qua cánh tay phải của Phúc. Sau đó, anh quay ngoắt lại và chắp hai tay vào nhau, giáng một đòn như búa bổ xuống cái gáy nắn nắn những thịt của Phúc. Đòn đánh chí tử ấy khiến hắn ngã nhào xuống, húc đầu vào một gốc cây. Nhưng hắn chưa gục hẳn. Long nhảy tới và giáng một cú đá trúng dữ dội vào quai hàm Phúc. Cú đá ấy làm hắn ngã lăn lông lốc trên sườn đồi.

Những người đào vàng vừa thích thú, vừa lo ngại theo dõi trận đấu. Họ hiểu rằng câu chuyện này sẽ không dừng lại ở đây. Quả nhiên, vừa nhôм dậy, Phúc đã gào tướng lên:

-Chúng mày đâu. Đánh chết nó cho tao!

Tám vải căng trước cửa cái lều bạt như bung ra. Từ bên trong, Khánh và Dung lao tới. Trong khi thị Dung chạy đến đỡ Phúc dậy, Khánh quăng điều thuốc lá trên môi và sấn đến trước mặt Long. Thấy có thêm đồng bọn, Phúc cũng rút trong người ra một chiếc lưỡi lê dài màu xám, xám xám chạy lại.

Nhưng Khánh còn chưa kịp ra đòn, Long đã lạnh lùng chìa ra trước mặt hắn chiếc thẻ công an của mình:

-Tôi là công an đang làm nhiệm vụ. Kẻ nào hành hung, tôi sẽ bắn!

Nói xong, anh đặt tay lên hông, nơi có khẩu súng ngắn và nhìn hai đứa đang đứng trước mặt mình với vẻ mặt bình tĩnh nhưng cương quyết. Khánh và Phúc sững lại. Chúng đưa mắt nhìn nhau. Nhưng thị Dung đã vội vã chạy tới với nụ cười cởi mở giả tạo:

-Công nan à? Chết thật, ấy thế mà chúng tôi lại cứ nghĩ là bọn lang thang nào đến đây gây sự! Xin lỗi anh nhé!

Vừa nói, thị vừa nhanh tay kéo Khánh và Phúc bước đi. Nhân cơ hội ấy, Lê Hà đưa máy ảnh lên, thu gọn hình ảnh của cả bọn cùng với chiếc lưỡi lê mà Phúc vẫn đang lăm lăm trên tay. Có thể nói rằng trong tất cả những kiểu ảnh mà cô đã chụp, đây là một trong những kiểu ảnh đẹp nhất.

Vừa bức tức, vừa lo ngại, Dung quay sang những người đào vàng đang đứng xung quanh và quát lên:

-Nhìn cái gì? Đi làm đi!

Lại thêm một kiểu ảnh nữa. Trong đó, khuôn mặt của “bà Hoàng” như đang bị méo đi vì căm giận. Phúc quay lại. Hắn định chạy tới giằng lấy chiếc máy ảnh trên tay Lê Hà. Nhưng Dung đã kéo tay hắn lại và rít lên:

-Đồ ngu!

Cả ba đứa kéo nhau đi vào trong lều. Những người xung quanh cũng vội vã tản đi với vẻ hả hê không giấu nổi. Lần đầu tiên, họ được nhìn thấy “Hổ Mang” phải rút lui “êm re” như vậy.

Còn lại Lê Hà và Long. Cô quay sang phía anh, hỏi bằng giọng không giấu nổi ngạc nhiên:

-Thì ra anh Long là... công an à?

Long hơi lúng túng rồi gật đầu:

-Chúng tôi vẫn thường hay sang đây giúp lâm trường.

Nhưng Lê Hà không chú ý đến điều đó. Cô đang còn những nỗi băn khoăn khác. Cô nói với Long mà như đang tự nói với mình:

-Chúng nó thô bạo quá! Anh thấy không? Hệt như một bầy thú dữ! Không hiểu anh cảm thấy thế nào, những mỗi bước đi trong khu vực này, tôi cứ có cảm giác như là đang đứng trên một đám cháy vậy. Có lẽ phải coi đây là một thứ bệnh dịch chứ không phải chỉ là một cơn sốt như người ta vẫn thường so sánh.

Dừng lại một lát, cô nói thêm bằng giọng băn khoăn:

-Vậy mà ở dưới tỉnh, có những người vẫn cho rằng tôi đã bôi nhọ, đã vu cáo! Giá như họ chịu khó lên đến đây, chắc là họ sẽ nghĩ khác.

Như không nén được, Long buộc miệng:

-Tôi cũng nghĩ như vậy! Nhưng người ta không chỉ nhằm vào chị đâu.

Lê Hà nhìn Long bằng ánh mắt hơi ngạc nhiên. Trong câu nói của anh hình như còn chứa đựng những điều gì đó sâu xa hơn. Nhưng Long đã im lặng nhìn đi nơi khác. Lát sau, anh quay lại hỏi:

-Chị định đi đâu nữa không?

Lê Hà chỉ xuống bờ sông Hoàng, nơi có những người đãi vàng đang lom khom làm việc:

-Ta xuống đó đi. Tôi cũng muốn ngó sang bên kia thung lũng một chút.

Hai người đi xuống ven bờ sông. Từ lúc đó cho đến gần tối, Lê Hà chụp ảnh, ghi chép, hỏi han những người đào đãi vàng. Cô đã thu được đầy hai mặt của cuốn băng ghi âm dài 90 phút những lời kể lể, những tâm sự, những phát biểu của hàng chục nhân chứng.

Với những tư liệu quý giá đó, đã có thể yên tâm bước vào cuộc đối chất sắp tới theo yêu cầu của tỉnh. Nhưng giá như ... Một ý nghĩ chợt lóe lên trong Lê Hà. Phải rồi, nhất định lần này, cô sẽ phải mời bằng được những nhân chứng sống. Nếu như ông Hạnh, người đội trưởng của đội trồng rừng số 10 cũng có mặt trong cuộc họp sắp tới thì chắc là tình hình sẽ khác!

Lê Hà bỗng cảm thấy lòng nhẹ nhõm hẳn đi với dự định ấy.

(Còn nữa)

Đức Dũng